

Kachiri Faes en Adriaan Rylant, de nieuwe huisbewaarders van Radeske

“Wij zouden het niet doen, maar voor jullie is dit de ideale invulling”

Wie kon Jos en Barbara vervangen, die al jarenlang vertrouwd waren met het reilen en zeilen van Huize Radeske, het troetelkind van de ZWK? Een vraag die velen bezig hield.

Maar we kunnen mogelijke twijfelaars gerust stellen: bij een eerste contact en een uitgebreide babbel met Kachiri Faes (31) en Adriaan Rylant (37) bleek dat hun opvolgers een bijzonder tof koppel vormen, dat gemaakt lijkt om met veel passie de beste zorgen te verlenen aan Radeske, haar gasten, de installaties en zeker ook de heerlijke naturomgeving.

Wie zijn ze, wat drijft hen en welke ideeën of dromen hebben ze met hun nieuwe woonst. Ver weg van hun appartementje in de Berchemse Groenenhoek-wijk.

Vooreerst: iets waar iedereen zich bij afvroeg waar dat vandaan kwam: jouw voornaam Kachiri...

Kachiri: “Het is inderdaad een niet veel voorkomende naam. Maar mijn ouders hielden nu éénmaal van ietwat speciale, exotische namen. Mijn naam zou uit een Amerikaanse film komen. Een multinational strijkt neer op een stukje Amazonewoud en wil dat omvormen tot industrie of immobiliën. Tot de zoon van de baas ontvoerd wordt door de inheemse stam, bij hen opgroeit en verliefd wordt op een lief meisje, dat in het Amazonewoud woont. En zij heet Kachiri... Vandaar.”

Een voorbode voor het leven van een speciale vrouw?

“Ach, ik heb in Mortsel gewoond, ik leefde een tijdje in Saudi-Arabië, ik woonde vier jaar in Wechelderzande, in Wilrijk, om tenslotte via Borgerhout in Berchem te belanden bij Adriaan.”

En wie is Adriaan?

Adriaan: “Ik ben de tweede van vier kinderen en wij hebben altijd in het Antwerpse gewoond. Van diploma ben ik eigenlijk bio- en agro-technoloog, maar ik heb dat eigenlijk niet zo heel lang gedaan. Het vele administratieve dat daarbij kwam kijken, zinde me niet erg. Ik ben meer een buitenmens en dus bouwde ik ervaring op in de groenzorg bij ACG, ik werd tuintherapeut, ik werkte vooral bij bedrijven die werken met sociaal kwetsbare doelgroepen. Ik heb ook een imker- en een groendak-opleiding gevolgd.

Kachiri: “En hij kent enorm veel planten.”

Adriaan: “Dat is misschien wat overdreven.”

Kachiri: “Niet te bescheiden: je bent een wandelende plantenencyclopedie en je bent gefascineerd door insecten.”

Hoe kwamen jullie bij Radeske terecht?

Adriaan: “Die vonden we bij de vacatures op de VDAB-website. We waren er op zoek naar conciërgejobs, maar op boerderijen vragen ze die niet zo dikwijls (*lacht*). Bij het verder uitpluizen van die website kwamen we bij Radeske terecht en we waren beiden dadelijk enthousiast om dit als een

gepast alternatief aan te pakken voor onze 'boerderijambities'. En dus werd het spannend om te weten of wij de voorkeur genoten. Want met z'n tweeën solliciteren voor dezelfde job is ook iets dat niet zo heel veel voor komt. Maar met een zucht van opluchting kregen we – na een onderhoud met Guido, Luc en Raf – eind februari de sleutels en dus togen we onmiddellijk aan het werk.”

Jullie hebben intussen Radeske ook 'live' gezien en wat waren de eerste indrukken?

Kachiri: “We zijn volop bezig om dozen van Berchem naar Radeske te transporteren. Het kleine appartementje was af, maar het is duidelijk – en dat is zeker geen kritiek – dat we het woonhuis een beetje moesten opruimen en een beetje opmaken naar onze smaak. Maar verder is er daar en in de omgeving altijd genoeg werk. En zo hebben we het graag. Alles op zijn tijd, maar we zijn daar zeker nog wel een jaartje zoet met alles te ontdekken.”

Hoe zien jullie de taakverdeling?

Adriaan: “Mij zal je alleszins veel in 'den hof' of in het bos vinden. Ik ga dat supergoed verzorgen. Misschien kunnen we mettertijd ook wel kippen zetten. Af en toe zal er allicht iets moeten aangeplant worden. Misschien kunnen we ook het groenafval anders organiseren: niet alles meer in zakken stoppen, maar het eerder verwerken als een soort 'compost'. Ik zie er ook wel een moestuin komen, waar zowel wij als de gasten, als de mensen uit de buurt zouden kunnen van profiteren. Maar misschien moeten we eerst eens kijken naar de grondsamenstelling, want de Kempen staat ook wel bekend als een plaats met de industrie van vele zware metalen...”

Verder wil ik er stilaan toe komen om de groepen te wijzen op ecologisch verantwoorde schoonmaakproducten. Met een aantal commerciële artikelen schep je soms het valse gevoel van 'het is hier proper'. Kleine ingrepen, met een positief effect.

Kachiri: “Ik zie me vooral bezig met een aantal creatieve dingen: een workshop mettertijd. Ik heb ook al gewerkt met keramiek, textiel, tekenen, knutselen, werken met een naaimachine... Ook in de tuin kan er op meer ecologische manier gewerkt worden. Zo breng je iedereen respect bij voor de natuur. We moeten ook aan de toekomst van onze planeet denken en bovendien kan het zo allemaal gerealiseerd worden op een duurzame manier.”

Wat acht je het meest dringende?

Adriaan en Kachiri eensgezind: “Kennis maken met de buurt. De mensen die in onze omgeving wonen, beter leren kennen en uitkijken waar ze allemaal in geïnteresseerd zijn. Ik denk dat er veel mogelijkheden zich aandienen. We hoorden al dat er om de hoek een imker woont. We werden trouwens de voorbije weken al wel ‘gespot’ door de buurt. Ha, zijn jullie de nieuwen? Leuk.

We ontdekten al het café aan het wielerkruispunt. Een gezellige bedoening. We zagen ook dat er aan de overkant kieviten en buizerds zitten. Bijzondere vogels! We weten ook dat er in een verdere buurt Bobbejaanland is voor de liefhebbers, de Molen in Kasterlee, de Kabouterweg richting Herentals... Of we ergens in de buurt kunnen zwemmen, weten we nog niet.”

Kachiri: “Maar ik wil het wel ontdekken, want ik ben lid van de IJsberen uit Deurne. Het mag dus frisjes zijn.”

Kunnen jullie uitsluitend rond komen van het toezicht over en de werking in Radeske?

Kachiri: “We zijn een koppel dat niet veel nodig heeft om rond te komen. Het feit dat we met z’n tweeën gesolliciteerd hebben als een tandem, betekent ook dat er altijd iemand zal te bereiken zijn. Ik denk dat de combinatie met deeltijds werken, moet kunnen.

Zo werk ik momenteel in het Geelse Kunsthuis Yellow Art, waar we een atelier hebben om creatieve werken te doen met o.a. kunstenaars met een psychische beperking. Adriaan en ikzelf kennen mekaar al langer, wij kunnen dus best afspraken maken. Wel staan we erop dat de groepen het domein in goede orde verlaten en daar willen we zeker op toekijken. Wij zullen in ruil de mensen vriendelijk ontvangen en ze eventueel – als ze zelf willen en als ze niks anders gepland hebben – enkele dynamische voorstellen voorleggen. Misschien moeten we ook enkele activiteiten voorzien als de weersomstandigheden niet meezitten. Ik heb tenslotte als gids gewerkt voor groepen in musea, ik kan ook de bezoekers trachten te prikkelen en ze uitnodigen om eens iets nieuws uit te proberen.”

Jullie zitten boordevol plannen. Buiten de klassieke conciërgetaken nog suggesties?

Adriaan: “Inderdaad. Wij willen in de eerste plaats zorgen dat de groepen alles in goede orde achter laten en daar willen we goede afspraken over maken. Wij willen dan ook dat ze voldoende tijd voorzien om ‘afscheid’ te nemen van Radeske, zodat ze niet alles rap-rap proberen in orde te maken. Natuurlijk zullen ze eigen accenten leggen in hun activiteiten, maar we willen hen natuurlijk altijd helpen ‘op vraag’.

Ik vind ook dat ze moeten rekening houden met de buurt op gebied van nachtlawaai en als ze een feestje geven in de late avond met de leiding, dan zou het fijn zijn te weten dat enkelen ‘nuchter’ blijven. Ik ben zelf ook bij de scouts geweest en dus vind ik het belangrijk dat de leiding haar verantwoordelijkheid neemt. Maar ik ben zelf ook ‘jong’ geweest natuurlijk.

Ik kan groepen eventueel ook helpen bij de voorbereiding van b.v. een nachtspel. Ik zou een box kunnen samenstellen, waarin ze alles vinden wat ze daarvoor nodig hebben. Ik kan hen ook mijn interesse voor planten overdragen. In Kasterlee organiseren ze blijkbaar ook elk jaar een pompoenregatta. En waarom daarnaast ook geen zeepkistenrace organiseren met zelfgemaakte ‘voertuigen’. Misschien zijn er ook workshops mogelijk of hulp in de boerderij.”

Kachiri: “Aan dat laatste wil ik zeker meewerken. We hebben mekaar trouwens leren kennen als atelierbegeleiders in de psychiatrie. Op de dagen dat er geen bezoek is, zouden we van Radeske b.v. een warme ontmoetingsplaats kunnen maken. Maar dat idee staat zelfs nog niet in de kinderschoenen. Ach, er zal hier wel altijd iets te doen zijn.”

Nog ideeën voor jullie zelf om hier in leven te blijven?

Adriaan: “Misschien iets in zelfstandige tuinonderhoud. Maar zeker niet grootschalig. Hooguit enkele dagen in de week, want daarnaast komt toch nog het werk in Radeske zelf. Waarom b.v. geen bloembakabonnement aanbieden bij mensen die zelf geen tuin meer kunnen onderhouden. Ach, we moeten echt eerst de mensen hier in de buurt leren kennen en dan lijken er mij nog wel veel dingen mogelijk.”

Jullie kregen al dadelijk een eerste opdracht: een Franstalige groep mensen ontvangen. Viel dat mee?

Adriaan: “Zeker. Al was het wel soms wel even zoeken om de juiste Franse termen te vinden voor iets als een ‘waakvlam’. Een goede leerschool ook.”

Wat waren de reacties uit jullie naast omgeving toen jullie kenbaar maakten waaraan je wilde beginnen?

Kachiri: “De meeste kennissen en familieleden kennen ons al een tijdje en ze vinden ons altijd al een stel ‘speciallekes’. Maar toen we iets meer uitleg gaven, kregen we iets te horen als: wel origineel en zelf zouden we er nooit aan beginnen, maar als er één koppel is dat we in deze opdracht zien slagen, dan zijn jullie het wel.”

En daar zijn jullie het mee eens?

Adriaan: “Absoluut. Dit wordt een bijzondere plek, waar we eindelijk ook al onze vrienden en kennissen eens kunnen uitnodigen, wat niet realiseerbaar was in ons appartementje in Berchem.

Bovendien kunnen we hier uitstekend dingen combineren die we zelf fijn vinden. Ik ben ook niet iemand die de ganse dag op zijn gat kan zitten. Wij willen hier ons engagement aangaan en we hebben alleszins de intentie om voor alles goed te zorgen. Het zal ook spannend zijn om elke keer met een andere groep geconfronteerd te worden.”

Je bent hier natuurlijk wel vrij veel gebonden en op reis gaan zit er wellicht niet in...

Kachiri: “Ik ga wel graag op reis en ik ben al wel op mijn eentje naar Azië getrokken. Maar die behoefte is toch wel een beetje weg. Adriaan vliegt niet graag en ik vind het nu al zalig om rustig in het zonnetje een boterhammetje te eten. We voelen ons op reis in Lichtaart. En mocht de reiskriebel toch toeslaan, dan zit er misschien nog wel een reis in tijdens de winter. We kunnen daar best wel flexibel over zijn. Bovendien zijn we beiden eerder wandelaars of kampeerders.”

Hoe zien jullie Radeske evolueren en hoe zou het er binnen tien jaar kunnen uitzien?

Adriaan: “Mochten we ook kunnen gebruik maken van het aanpalende weiland, dan zie ik een biologische zwembijver wel zitten. Een pluktuin in een totaalconcept. En waarom geen festivalletje op de wei: Rock Lichtaart of zoiets. Plekken als deze verdwijnen en juist daarom moeten we die in stand houden. Jeugdverenigingen hebben nu al zo weinig kampplaatsen en daarom moet Radeske ook blijven. Het moet niet overal een verblijf van vijf sterren

zijn, een plaats in alle eenvoud maar goed geïnstalleerd en de vrijheid om alles goed in te richten, moet zeker ook kunnen.

Een weelderig stukje groen, waar iedereen graag komt. Onszelf inbegrepen.”

Gaan jullie de stad niet missen? Je zit nu wel ver van ‘de bewoonde wereld’? Geen Surfer Rosa meer van het vat of gemberbier...

Kachiri: “We zitten inderdaad ver van ‘de bewoonde wereld’, maar *nét* niet té ver. We gaan daar meer mensen zien dan hier, denk ik. Het is een uitnodigende plek. Kom maar eens kijken naar hier. Je moet dat gezien hebben, zeggen we tegen onze vrienden. Ze beginnen zichzelf al uit te nodigen.

Adriaan: “Het is gewoon ook een plek om te onthaasten. We leven toch rap, rap, rap. Zeker in de stad leven we veel te gejaagd. We maken ons druk omdat we in de file staan op weg naar onze cursus ‘zen’ (*lacht*).

Er zijn zoveel mooie hoekjes, die uitnodigend werken. Ik zie mezelf al soezen in een hangmat tussen twee bomen. Gewoon genieten van het zonnetje. Heel eenvoudige dingen zonder veel afleiding en je toch nooit vervelen.

En mochten we dat toch allemaal even beu zijn, dan zijn we op een halfuurtje terug in de stad. We gaan ook nu niet elke dag naar de stad. En ach, de stad verandert niet zo snel, hé! En misschien kunnen we onze geliefkoosde biertjes ook wel meenemen naar Radeske. Kortom, ik denk dat wij de goede keuze gemaakt hebben.”

Pol en sok

*Je kent hem beslist, Marc Van de Looverbosch.
In een niet zo ver verleden zong hij nog met zijn koor, samen met het onze, in
de Tweede van Mahler.*

*Tot voor kort werkte hij als journalist bij VRT.
Als Wetstraatjournalist. Dat klinkt bijna zo belangrijk als het is, want voor zo
iemand gaan nogal wat deuren op een kier en desnoods helemaal open.
In zijn boek 'De wissel van de macht' toonde hij de vruchten van zo'n
inkijkoperaties en deed hij verslag van het Belgisch politieke leven tijdens en
na de fameuze dioxinecrisis. Op basis van het boek werd later een bijzonder
boeiende tv-documentaire uitgezonden.*

Hij laat ook een aantal generatiegenoten die samen met hem gestudeerd hebben aan het woord. Na zijn humaniora aan het Sint-Jan Berchmanscollege in Antwerpen ging Marc naar de Sint-Ignatius Handelshogeschool – voor de Antwerpenaar toen 'saintignas' – waar hij één van die genoten ontmoette. U kent hem ook, Patrick Janssens, een jongen van eenvoudige komaf. Op pagina 12 schrijft Van de Looverbosch: 'Patrick kwam logischerwijze terecht op de parochiale school van Sint-Michiel in graadklassen. Eerste en tweede leerjaar samen, derde en vierde, vijfde en zesde, met drie leraren en één directeur.'

Eenvoudige komaf? Vader Janssens was een slager met vier kinderen en een vrouw die, zoals dat toen ging, mee in de zaak werkte. Zoveel monden voeden is natuurlijk geen sinecure, maar de – talrijke – slagerskinderen die ik op Norbertus gekend heb – er zijn er ook een paar van in de ZWK gesukkeld – kwamen echt niet met een droge boterham naar school. Etienne D.K. (uit de Verbondstraat over de firma Smeets) om er maar een te noemen, had een Märklin trein én een 8mm filmprojector. Toegegeven, hij was een enige zoon.

Een oom van Patricks vader ziet dat hij een jongen met talent is en drukt de – katholieke – ouders op het hart hem naar een college te sturen. En dan lezen we op diezelfde pagina: 'Moeder en vader Janssens kenden dat niet en dus ging het naar het dichtst bijzijnde college Sint-Norbertus, dat alleen een moderne humaniora had en op een veel lager niveau stond dan andere colleges in de buurt.'

Dichtstbijzijnde? Op een zucht van Norbertus lag het betere (?) Sint-Lievens en dat moeten de papa en mama van Patrick geweten hebben. Of, een andere mogelijkheid: voldeed zoonlief wel aan de vereisten om op een hoger niveau dan de 'moderne' te studeren?

Toen ikzelf in 'de zesde', het eerste middelbaar dus, zat, werden we onderworpen aan een PMS-test om te peilen of we 'iets hogers' aankonden. Dat was uiteraard rijkelijk laat en een staaltje boerenbedrog van de school, want die test had normaal moeten afgenomen worden in het zesde studiejaar. Norbertus rekende er duidelijk op dat zijn pupillen bleven waar ze zaten en niet zo maar holderdebolder in een hogere versnelling naar, zeg de Latijnse, schakelden.

Sint-Norbertus, een lager niveau?

De onderwijzers in de Lagere Afdeling hadden, volgens mij zonder uitzondering, allemaal een diploma. Het waren sympathieke, gemotiveerde mannen met een hart voor hun leerlingen en deskundig 'bestuurd' door – in mijn dagen – kleppers als (groot)vader De Graeve en mijnheer De Deken. Deze laatste bleef me trouwens, jaren nadat ik de school verlaten had, bij de voornaam noemen die mijn ouders gebruikten.

In 'het middelbaar' lagen de zaken enigszins anders.

Vooraf priesters maakten daar de dienst uit. Meestal zonder pedagogisch, didactisch of wetenschappelijk diploma. Hun roeping en zalving volstond blijkbaar om de hun toevertrouwde varkentjes te instrueren en te wassen.

Leken als mijnheer Dillen (Handel) en Laforce (Wiskunde), die wel degelijk de nodige papieren konden voorleggen, vormden een uitzondering. Wat de priesters betreft, moet men een kat een kat noemen. Er waren er die zonder meer faalden in hun opdracht en die gerust als knoeiers mogen weggezet worden. Anderen hadden zich ontwikkeld tot selfmade men en brachten ons beslist de nodige kennis bij.

Dat ik nog altijd met veel passie historische werken lees, heb ik aan een van hen te danken al weet ik dat de man niet door iedereen gesmaakt werd. In het tweede jaar – 'de vijfde' – kwam 'het eerste diploma' van 'het lager middelbaar' de klas binnengewandeld: de pas afgestudeerde 'regent' Sus Herweyers, oud-student van Norbertus trouwens. Andere jonge gediplomeerden zouden volgen. Ik herinner me nog de komst van de pedagogisch én wetenschappelijk verantwoorde pastoor, mijnheer Van Win, die in mijn voorlaatste en ook laatste jaar eindelijk echt Engels en Duits zou geven. Soms een beetje te hoog gegrepen, maar met de nodige kwinkslagen zijnerzijds onderwierpen we ons aan het nieuwe regime.

(Na zijn dood ontdekte ik dat mijn priester-titularis uit 'de vierde', een bijzonder lieve man, een diploma criminologie op zak had. Die vreesde blijkbaar het ergste.)

Tijdens mijn tocht door 'het middelbaar' was me wel opgevallen dat, vooral vanaf het vierde jaar – 'de derde' toen –, nogal wat nieuwelingen uit andere

scholen kwamen afgezakt. Van een 'moeilijke' naar een meer 'gemakkelijke' school? Soit.

Pas toen ik aan de laatste loodjes begon, werd mij verteld dat Norbertus eigenlijk een beetje fungeerde als een soort leverancier van Sint-Ignatius (en van de normaalschool en van ander niet-universitair onderwijs). Veel andere mogelijkheden waren er trouwens niet voor iemand die uit ons instituut – neen, geen college – kwam.

Niet te vergeten: in mijn jonge jaren waren de meeste universitaire richtingen uitsluitend toegankelijk voor studenten die de Latijnse gevolgd hadden. Gek genoeg, wie opteerde voor burgerlijk ingenieur mocht wel naar de universiteit, na het afleggen evenwel van een – aartsmoeilijk – toelatingsexamen.

Dat was eventueel wel weggelegd voor de slimmeriken die aan de andere kant van de schuifdeur zaten, de mannen van de toen recent opgerichte Wetenschappelijke Afdeling (al zwermden die meestal uit naar Technische Hogescholen genre Don Bosco).

Destijds werd een beetje neergekeken op de polénsokkers. Niet zelden ging het om studenten die 'geflest' waren in prestigieuze studierichtingen zoals geneeskunde en rechten en het dan maar eens probeerden op, nu ja, een lagere trap van het universitair onderwijs. Als ze niet al te stramme benen hadden, was het 'sportkot' ook vaak een optie. Geflopte 'germanisten' en 'romanisten' zakten dan weer af naar een richting Talen in een normaalschool.

Nu goed, die generatiegenoten van Marc Van de Looverbosch, ongeacht de kwaliteit van hun humaniora, opteerden allemaal voor de studie Politieke en Sociale Wetenschappen, Pol & Soc in de wandelgangen.

Hun getuigenissen leveren boeiende lectuur op en leveren paradoxaal genoeg ook het bewijs dat een studierichting niet per definitie een garantie op succes is.

Patrick Janssens, die ook nogal minnetjes doet over zijn vooropleiding – zijn er voor een linkse jongen dan ook goede en minder goede scholen? –, is beslist niet onkundig van het feit dat Achiel Van Acker, de beste premier die ons land ooit bestuurd heeft, tien was toen hij de school verliet om zijn vader te helpen bij het vlechten van manden.

En voor we het vergeten: op pagina 123 van het boek schrijft Marc 'A quoi ça serre?'

Oui, oui, A quoi ça sert, die Latijnse?

Malpertuus

*U kent het nog, het verhaal van Van den Vos Reynaerde.
Natuurlijk, u zat op een goede school.
Negen keren op tien zelfs op Norbertus.
Dan kent u uiteraard ook de beroemde openingszin.
Zo niet, dan fris ik even uw geheugen op.
'Willem die Madoc maecte,
daer hi dicke omne waecte,'*

En dan kreeg u het misschien meteen al een beetje op uw heupen.
Wat een gezeur toch over die Willem en die Madoc.
Kon het u uiteindelijk wat schelen dat die Willem in de nevelen der tijden
verdwenen was. Ja, zo plastisch heeft die leerkracht het beslist verwoord. En
dat er van die Madoc, waarschijnlijk de titel van het andere boek dat hij
geschreven had, geen spoor was overgebleven. Hopelijk hoefde u de rest
niet in het Middelnederlands te lezen.
Daar heeft een mens niets aan, dacht u terecht.
Het Nederlands van nu bezorgde u al genoeg kopzorgen.

Onlangs verscheen een boek met de titel 'Willem die Madoc maakte'.
Is een of andere bolleboos die met zijn coronatijd geen blijf wist dan toch die
Willem op het spoor gekomen en in één moeite door dan ook het boek
'Madoc'?

Neen, vrees niet, Nico Dros, de auteur, is helemaal geen bolleboos maar een
schrijver met enorm veel fantasie. In zijn boek verhaalt hij de avonturen van
een uit zijn duim gezogen figuur, die beurtelings als Willem en als Madoc
door het leven gaat.

Het Waesland is een van zijn favoriete plekken en u herinnert zich dat de
oorspronkelijke Reynaerde-geschiedenis zich daar afspeelt.
Willem / Madoc is een vondeling, een slimme jongen, een vechtersbaas, een
bekwame minnaar, een schrijver, jawel, en vooral een ideaal uitgangspunt en
excuus voor Dros om een prachtig en plastisch beeld te schetsen van de
13de eeuw.

Van uw geschiedenislessen hebt u beslist onthouden dat in die tijden de kerk
in onze contreien en elders zijn discipelen met harde hand bij de les hield.
Daarom wil ik u de roman-figuur met zo'n hand niet onthouden.

Willem – en hij niet alleen – werd als jonge broeder in een abdijschool
herhaalde malen 'benaderd' door een kloosterling. (Neen, dat onderwerp
kwam in Norbertus naar mijn weten nooit aan bod.) Die pater, een echte
pilaarbijter, een voorbeeld van vroomheid, versterving, en alles wat naar God
voert, komt op vrij gruwelijke wijze aan zijn einde.
Moord! En Willem heeft het gedaan, zoveel is zeker.

Dus maakt hij zich uit de voeten tot hij, jaren later, alsnog voor de vierschaar gedaagd wordt. Een officiaal, een rechter aan een kerkelijke rechtbank, zal hem op de rooster leggen. Niet alleen in verband met de moord, maar ook met de godslasterlijke geschriften die Willem geschreven heeft.

De naam van de ondervrager: De Maere.

'De officiaal was klein van postuur. De purperen toga die hij droeg viel nogal ruim.

Hij sprak het Frans op een gedistingeerde wijze. Het leek of hij zich met deze spreektrant van zijn wereldlijke rivalen wilde onderscheiden.' (pagina 547)

De Maere wint het pleit en Willem krijgt 'een niet zeer bekende, maar reeds eeuwen bestaande straf'.

De geest waait waarheen hij wil, zelfs in mijn lectuur.

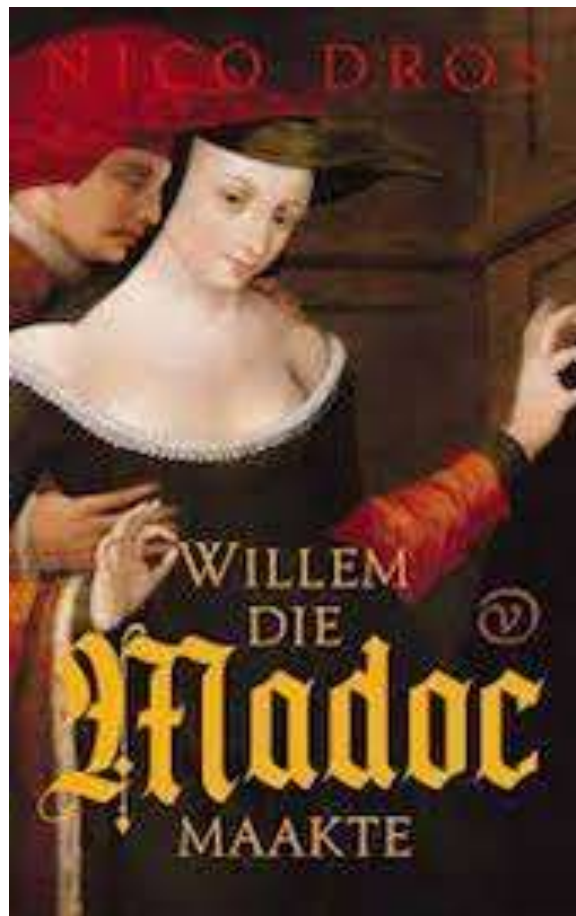
En wil u weten wat Willem te wachten staat, dan moet u het boek maar lezen.

Tot slot: voor wie de naam De Maere niets (meer) zegt.

De man die wij gekend hebben, was tot zijn overlijden in 2011 pastoor van Sint-Jacob in Antwerpen. Een omstreden figuur, pre-conciliaire figuur want vreselijk recht in de leer.

Nu, ieder zijn recht.

(En wat de titel van dit stukje betreft, denk eens goed na.)

De jaarverslagen van Jan

Beste ZWK-vrienden,

Wat nu volgt is een speciaal, merkwaardig en atypisch verslag en wel om verschillende redenen.

Ten eerste is er het een ongewone tijdstip. Normaal krijgen jullie dit verslag te horen op een donderdag in januari, maar vandaag is het al de laatste dag van de derde maand.

Ten tweede gaat dit verslag over twee kalenderjaren, wat zeker ongebruikelijk is. Wie ten derde – en als gevolg van punt twee – in dit verslag een overzicht verwacht van een groot aantal activiteiten, komt bedrogen uit. We weten allemaal hoe dit komt : corona heeft niet alleen een stok in de wielen gestoken, maar ook een dikke balk.

In de H.-Geest, onze vaste werkgever, hebben we in 2020 3 x gezongen nl. in de eerste drie maanden van dat jaar. De volgende viering die we er verzorgden was op 3 oktober 2021.

Verder zongen we in 2021 nog 3 uitvaarten :

-) op 22 mei in Sint-Jan Evangelist te Wilrijk, voor Simone Mols, de weduwe van Karel Van Essche,

-) op 16 juli in Sint-Michiel te Antwerpen, voor Maria Van Buynder, de moeder van ons lid Fons Carpentier,

-) en op 4 september in dezelfde kerk voor Lucky De Bruyn, de echtgenote van Paul Clerckx.

Dat brengt ons totaal op 7 uitvoeringen in 24 maanden.

Volledigheidshalve vermelden we hier nog de vorige algemene vergadering die plaats vond op 6 februari 2020.

Op het gebied van ontspanning is zowat alles weggevallen : de nieuwjaarsreceptie van 2021, het wandelen in 2020 en 2021, alsook twee Sint-Ceciliafeesten.

Alleen de nieuwjaarsreceptie van 2020 ging door en wel op 9 januari.

Verder vielen alleen nog enkele bijeenkomsten te noteren die we hielden onder het afdak van de speelplaats, waar we – op veilige afstand van mekaar, maar dicht genoeg bij ons glas – wat konden bijpraten.

Gelukkig heeft corona geen invloed gehad op ons ledenaantal. We begonnen 2020 met 32 leden en noteerden alleen het ontslag van Frans Switsers. Zo eindigden we in 2021 met 31 ZWK-ers.

Tenslotte was er nog een niet onbelangrijke wijziging en wel aan het klavier : we worden niet langer begeleid door Stefaniya maar sinds oktober 2021 door Martyn. Hij vond de weg naar ons koor door een zoekertje in Koor en Stem. Via deze weg kunnen we hopelijk ook ons aantal zangers verhogen.

Dat althans is de mening en de wens van uw dienaar,

de secretaris,

Jan Leers

ZWK wandelt weer op 1 mei

Het is alweer enkele jaren geleden, maar de ZWK wil opnieuw de klassieke draad opnemen en de tweede letter van haar naam opkrikken.

Met andere woorden: we gaan opnieuw wandelen.

Fons en zijn kornuiten vonden ook dit jaar weer een zeer mooi wandelgebied, nl. de streek van **Merksplas-Kolonie**. Een bosrijke zone in de Kempen met vele soms lang uitgestrekte wandelpaden.

Vroeger werden landlopers naar hier gestuurd om de grond te bewerken, maar sinds een tijdje werd de streek omgedoopt tot beschermde erfgoedsite.

Ook de bijzonder mooie gevangenis wordt in de buurt in stand gehouden en o.a. Jef Hooyberghs vindt er momenteel een onderkomen in een gesloten omgeving

Wie er nog nooit geweest is, zal verrassend toekijken hoe hier nog mooie bomen, vogels, meertjes, een kerkhof en een kapel de ruimte interessant maken.

De wandeling staat open voor alle leden, ex-leden of sympathisanten van de ZWK, maar wij verwachten jullie wel op 1 mei uiterlijk om 14 uur op de parking van domein Kolonie, in de Kapelstraat, een zijstraat van de N131, de Steenweg op Rijkevorsel, tussen Rijkevorsel en Merksplas.

Iedereen kan natuurlijk op eigen tempo de wandeling meemaken, maar volgens Wandelknooppunt is de afstand niet groter dan 10 km. Hou er wel rekening mee dat je er ongeveer 30 tot 40 minuten over doet om deze mooie plek te bereiken vanuit Antwerpen. Inschrijven hoeft niet, maar misschien kan je een seintje geven om te melden dat je komt, zodat we pogen voor jou/jullie een plaats op een terras vrij te houden.

Hou 1 mei alvast vrij in jullie agenda, het loont de moeite!

Kring

De naam Zingende Wandelkring levert bij menig geïnteresseerde medeburger wel al eens gefronste wenkbrauwen op. Bij dat zingen kunnen ze zich meestal wel iets voorstellen. Dat wandelen ligt al wat moeilijker. Wandelen jullie dan terwijl jullie zingen? Of zitten jullie al zingend in een kring? Vertel.

Ik herinner me een opstelling tijdens de repetitie. We stonden en zongen hier in de refter in een grote kring. Ik denk dat Johan zich als dirigent toevoegde aan de kring. Het gaf niet alleen mij - dacht ik – een grote vorm van voldoening. Van harmonie. Van evenwicht. Van schoonheid. Van luisterbereidheid. Mogelijk schenkt de toekomst ons nog eens een gelegenheid om dit opnieuw te mogen ervaren.

De voorbije jaren bleven enkele van onze leden niet gespaard van ongemakken. Fysieke belemmeringen die meestal samen gaan met het ouder worden. Door te carpoolen lukt het wel om mee aan te sluiten op de wekelijkse repetitie. Ook dat is kring vormen. Begaan zijn en zoeken naar oplossingen om zo kring te blijven.

Velen onder ons nemen kleine of grote taken op zich:

- maandelijks een nummer van EK samen stellen,
- onze partijen nummeren en sorteren,
- het aanhalen van drank in ons lokaal,
- het zoeken naar gepaste muziek om samen te zingen,
- het herstellen van een slot in de kast,
- een nieuw lid gidsen door onze cijfermuziek,
- het zorgen voor de uitbating van Radeske,
- de dagelijkse zorg door onze bestuursleden.

Elk schakeltje, hoe klein ook, is onmisbaar binnen die kring. Onze kring.

Samen zingen geeft ons voldoening. Samen zingen doet ons deugd. Elke individuele stem is van tel.

Een kring van samenhang en gelijkgestemden. Op muzikaal vlak en wellicht ook vaak daarbuiten. Zo vormen we kring. Door samen dingen waar te maken.

Staan in een kring, zitten in een kring of een kring met en voor elkaar. Het maakt mij niet uit.

Laat ons nog lang die kring blijven voor elkaar.
Laat ons nog lang deze kring zijn voor elkaar.

Weet je dat...

...ondanks de voorspelde sneeuw en gladde wegen op 1 april (!!!) de jaarlijkse algemene vergadering van de ZWK toch doorgang vond.

...we ook een nieuw bestuur kozen met eenparigheid van stemmen? Guido De Graeve, Jan Leers en Luc Korthoudt blijven en Raf Van Bortel is de nieuwkomer, die Marc Mattheussen vervangt, die het wat rustiger aan wil doen.

...we Marc alleszins nog lang in onze kring hopen te zien en dat hij – zelfs als niet-bestuurslid – bereid is om af en toe in te springen bij allerlei organisaties.

...zelfs on(verwoestbaar)kruid vatbaar is voor Corona. Vraag het maar aan Luc, die nochtans enkele weken geleden iets anders vertelde.

...je op zo'n vergadering wel één en ander hoort, nl. dat de partituren voor de Missa Carolus Borromeus (uitvoering in december 2022) ook terug gevonden werden in het archief van het Roosendaals koor, dat dit jaar haar 102-jarig bestaan (en afscheid?) viert. Dank u, Martin!

...onze penningmeester, ondanks het ontbreken van enige lucratieve activiteit tijdens de voorbije jaren, er toch in slaagde de leden te overtuigen door een financieel positief verslag uit zijn nek te lullen (eigen woorden!).

...we ons de komende jaren behoorlijk mogen bezinnen omtrent het onderwerp 'Onder een dekentje', waarover trouwens al het woord 'sensueel' weerklonk als sprankelende suggestie. De rest is sssttt!

...Kachiri en Adriaan nu ook officieel in Radeske wonen. Onze nieuwe conciërges werkten keihard om er hun plekje van te maken.

...Luc trouwens van verblijvende groepen al lovende commentaren kreeg over dit jonge koppel.

...Kachiri die mooie naam te danken heeft aan een Britse film, die zich afspeelt in het Braziliaanse regenwoud. Dira Paes speelde toen de rol van Kachiri. Kachiri Faes speelt nu haar rol in Radeske.

...Radeske zich voorbereidt op de feestelijkheden. Het dak werd al blinkend klaar gemaakt op één dag! Knap werk! (zie foto's)

...het genieten is op de repetities: het is immers een lust voor oor en oog om Martin aan de piano bezig te zien en te horen.

...een vrouwenkoor niet zonder manstemmen kan? Met spijt in het hart zien ook wij Mercanto verdwijnen, maar op hun slotconcert kunnen ook zij nog eens genieten van het mooie timbre van een mannenkoor.

...ex-ZWK'er Karel de Colvenaer op 15 april om 20u30 optreedt in café Den Engel op de Antwerpse Grote Markt met zijn programma 'Boenk eroep'.
Gratis toegang.

...we enkele toffe reacties ontvingen van oud-leden Werner De Bleser en Paul Meeussen, trouwe lezers trouwens van Eigen Krabbels.

...een aantal goede vrienden rekenen op een bezoekje of een groet van ons: nl. Guido Bontenakel (Groenveld, Wilrijk), André Fordel (Pieter van Hobokenstraat) en Guy Davidson (aan de grensoverschrijdende kant van het Bosuilstadion).

Advertentie

Johan Van Asch

Verzekeringmakelaar

Lid FVF Federatie voor Verzekerings- en Financiële tussenpersonen **FSMA**
11081A

Gsm 0479 98 10 65 ***Verzekeraar van het Radeske***
Ondernemingsnummer 0525.898.564
Agentschaphouder Baloise Insurance en Euromex

Je Makelaar
Je beste
Verzekering

Onze voorbije periode ...

Zondag 6 maart 2022
Donderdag 31 maart 2022

Heilige Geest – 1ste zondag vd vasten
Algemene Vergadering

En in de toekomst ...

Zondag 3 april 2022 - 10u30
Donderdag 14 april 2022 - 19u00
Vrijdag 15 april 2022 – 19u00

Heilige Geest – 5de zondag vd vasten
Heilige Geest – Witte Donderdag
Heilige Geest – Goede Vrijdag

Zondag 1 mei 2022 – 10u30
Zondag 1 mei 2022 – 14u00

Heilige Geest – 3de Paaszondag
Domein Kolonie Merksplas
- ZWK Wandeling

En de naderende toekomst ...

Zondag 5 juni
2022

RADESKE
50 jaar+2

Werkten mee aan dit nummer:

Guido De Graeve, Johan Clerckx, Kachiri Faes, Adriaan Rylant, Jenny Backx,
Tony Ah Munn, Rik Neel, Raf Van Bortel, Jan Leers, Fons Carpentier, Ludo
Engelen, Marcel Coppens (v.u.).